

Ανόρεχτα ξεφύλλιζα την εφημερίδα «The Dallas Morning news», το βράδυ του Σαββάτου 20 Νοεμβρίου, περιμένοντας να περάσει η ώρα για την πτήση της επιστροφής, από το αεροδρόμιο [Fort Worth](#) του Dallas της πολιτείας του Τέξας.

Έως τη στιγμή που σκόνταψα στην είδηση της σελίδας 1B. Ήταν η κάλυψη του θανάτου του Dr. Denton Arthur Cooley μαζί με ένα αφιέρωμα για τη ζωή του. Πριν από 42 χρόνια άκουσα, για πρώτη φορά, το επώνυμο αυτό ως μια θεότητα της Ιατρικής που λατρευόταν μέχρι την Ελλάδα. Κι αυτό, διότι εγγείρησε τον Θείο Πάνο που τούτυχε ένα βαρβάτο έμφραγμα.

Το πλήγμα, που παρ' ολίγο να του στοιχίζει τη ζωή λίγο πριν τα πενήντα του χρόνια, του συνέβη πάνω στα επιτελικά τραπέζια του Γ.Ε.Σ., στην δίνη της κρίσης του Κυπριακού. Αξιωματικός καριέρας, μάχιμος με συμμετοχή στον Εμφύλιο, με σχολή πολέμου, με θητεία στην ΕΛ.ΔΥ.Κ. Άνθρωπος με βαθιά εντιμότητα και ντομπροσύνη. Με το θείο με χώριζαν σημαντικές ιδεολογικές διαφορές. Μας ένωνε μια πολύ μεγαλύτερη, αμοιβαία, ανυστερόβουλη αγάπη. Όπως και ανταλλαγές βιβλίων, συζητήσεις επί συζητήσεων και απόπειρες για την ερμηνεία του παρελθόντος.

Αφού λοιπόν του έκατσε το έμφραγμα, τελειώνοντας κατ' ουσίαν την καριέρα του, η υπηρεσία τον έστειλε στο Τέξας και στα μαγικά χέρια του Dr. Cooley. Έτσι άκουσα από την οικογένεια: «Τον Πάνο θα τον εγγειρήσει ο καλύτερος γιατρός του κόσμου».

Ήδη από τον Δεκέμβρη του '67 η ανθρωπότητα είχε μείνει εμβρόντητη από τα «χρυσά χέρια» του Νοτιοαφρικανού Dr. Christian Barnard, που είχε προχωρήσει στην πρώτη μεταμόσχευση καρδιάς σε άνθρωπο και το πράγμα είχε αποκτήσει δημοσιότητα του τύπου: «θαύματα κάνει πια η επιστήμη».

Πήγε, λοιπόν ο θεϊός Πάνος στο Τέξας, τον περιέλαβε ο δόκτωρας Cooley και το επιτελείο του, έκανε τα μπάιπάσια του και γύρισε καινούργιος πίσω. Για καμιά δεκαπενταριά χρόνια ο θεϊός είχε εγγύηση. Την οποία την επιμήκυνε για άλλα εννέα παρά το γεγονός ότι είχε πάρει εσχάτως, κάποια κιλά. Κάθισε, άμα τη επιστροφή του, λίγα χρόνια ακόμα στην υπηρεσία και αποστρατεύθηκε με τον βαθμό του υποστράτηγου.

